

טורי זבדי יואל - דוב
966099
בן מרימ ושלמה
נולד ב- ז' תמוז תש"ז 25.6.1947
התגייס לצה"ל באוגוסט 1965
שירות בגדוד "ברק" (12)
נפל ב- א' סיון תשכ"ז 9.6.1967
בקרב על תל-פאחר.

זבי יוסי-DOB

בן שלמה ומרים. נולד ביום ז' בתמוז תש"ז (1947.6.25) בפתח תקווה. דור חמישי בארץ (מצד האם). סיים את לימודיו בבית הספר האסורי פיק"א אוגם גימנסיה על שם אחד העם. נתה ללימוד שפות זרות ואהב לקרוא ספרות עברית. היה קשה ועכשוה כלפי חוץ אבל רך מלבנים והיה מעלה את רגשותיו והדוחריו בשירה. עדין נפש היה עד לידי קיצניות ובעל מידות טופת. הוא שאם לשולם ולא הBIN על מה ולמה שופט אדם את דם רעהו. עוד ילדים התרגלו לנער ערני, אהוב סדר ודיק. טוב לנו התבטאה בנטיעות לבוא לעזרת הזולות בכל עת ובכל שעה היה קשור מאד לבית הלבני-הבית. גיס לzechel באוגוסט 1965 ושירות בחטיבת "גולני". לא היה לו אמצעיה עצאית ולא נשא את נפשו לкриירה בעבאה אבל טאף לסיים את שירותו על הצד הטוב בזוהר ולהמשיך בלימודיו לאוניברסיטה ללא עזרת הוריו; הוא רצה להסוך בספרים לשם דמי לימוד ולהשלמת השלהן. אך באמצע שירותו פרצה מלחמת ששת הימים, וליום החמישי, לקרים, הוא א' בסיוון תשכ"ז (1967.6.9), נפל יוסי-DOB בקרב שנערך בתל אל פאח'ר על רמת הגולן, כאשר פגע בו כדור של צלף והוא מנשה אז להצליל את מפקד מחלקתו שנפצע ולחצץ מתוך התעללה וזאת ללא פקודה. הובא לקירבה לבית הקברות העבאי בעופלה ולאחר זמן קצר הועבר למושת עולמים בבית הקברות העבאי שעל הרצל בירושלים. מפקד גוזו לוטב במלתב תנומיו למשטה שהוא היה נאמן ומסור לגוד ולמדינה ולעולם לא נרתע ולא היסס לבצע את הקשה שבנסיבות כי הוא היה מלא חלל בחירות נפש ובנסיבות עילאית. ביליקוט עיזובם של הבנים שנפלו במערכות ישראל "גוויל אט", רך ד' הובא מעיזובם.

"יהי זרכו ברוך"

קרב ההבקעה בצפון הגולן: "כוחות ומשימות"

תוכנית "כוחות ומשימות" של הטיבת גולני ערב קרב ההבקעה בצפון הגולן, נובשה על ידי המה"ט אל"ם יונה אפרת וקציניהם החדרים בדלקמן; גדור "ברק" בפיקודו של סא"ל משה (מוסה) קלין, עם 19 זחל"מים ו-9 טנקים יבוש כ"בעולה מקדימה" אח מוצב תל-פ Achir מעורפו, ע"ז פלוגות א' ו-ג', לאחר איגוף עמוק מגור-אל-עסבר אל "צד הנפט". פלוגה ב', מוקטנת, תגלוש מטל-פ Achir (לאחר כיבושו ע"ז פלוגות א' ו-ג') מכיוון מזרחה לתיכובו והכבוש את מוצביה החוץ הניתתי בורגי-בביל. רק לאחר כיבוש תל-פ Achir ובורגי-בביל על ידי לוחמי "ברק", יוע גדור "הבקעים הראשונים" בפיקוד סא"ל בני ענבר מגור-אל-עסבר צפונה, על "דרך הפטולים הסוריית" ויבוש את מוצב החוץ בחניית, ואחריך את המוצב הפלוגתי הגדול תל-יעיזיאת. שני המוצבים יכבשו מעורפו מצד מזרח. הגדור השלישי של החטיבה, גדור "גדעון", בפיקוד סא"ל פנחס (אלוש) נוי, יונד "לנצל העצחה" ולפעול בשלה השני. לנעו בין תל-פ Achir ותל-יעיזיאת לאחר כיבושים וכיבוש את מוצביה החוץ איסקה ואת מהנות הבニアס. פלוגת הסיוד בפיקוד סון רואון (רובהקה) אליעז נשמרה כעתודה כללית.

קרב ההבקעה בצפון הגולן -

"התנועה אל העיר" (9 יוני 1967)

בצהרי يوم שני, ה-9 ביוני, בשעה 14.30, החל קרב ההבקעה של חטיבת גולני בצפון רמת הגולן. גדור "ברק" חצה את הנחל לד "גבעת האם" (מצפון לקיבוץ כפר-סאל), נע מזרחה בעקבות פריצת הטנקים של חטיבה 8 (בפיקוד אל"ם אלברט מנדל) עד גור-אל-עסבר ומשם החל בשלה "התנועה אל העיר". שלב זה היה קשה ומשובש, והתנהל תחת הפוגזה סורית בכבדה ביותר, מלוחה באש נק"ל ונו"ט. סדר התנועה השתבש, זחל"מים וטנקים נעצרו בדרך הסלעית הקשה בגל אש האויב או בגל סבות אחרות, לחמים ו��וֹנִים, שנחרנו ונפצעו, טופלו ופונו לאחר מכן, ו"על פלקלר" גבר.

בשעה 15.03 החליטה המג"ד סא"ל מוסה קלין, במל הקשיים והabilities הרבות בדרך אל העיר ובגל הקשיים לאתר את הדרכ מעין-א-זקה אל "צד הנפט", לוותר על האיגוף העורפי-המזרחי, ולהמשיך לנעו על "תוואי התחיה" ולעלות על מוצב תל-פ Achir, ישירות, חייתה מצפון-מערבה. שני להטמים, ט' משה דרימר ויל' ורב"ט ישראל הוברמן יבדל"א, קיבלו את צל"ש הרמטכ"ל על לחימתם בגדור "ברק" בדרך לתל-פ Achir בשלב התנועה אל העיר. בינו לבין המתינו כל אותו זמן חיל'י נזוד "הבקעים הראשונים" להשלמת משימת גדור "ברק".

גְדוֹד "בָּרֶק" בְּקַרְבַּתְּלִפְאָחָ'ר (9 יָנִי 1967)

מושב תל-פeah'ר היה מושב סורי פלוני מבוצר, מוגדר וממוקש ובו שני חלקיים: "היעד הצפוני" הגבולה והגדיל יותר, ובו בונקר ראשי, תעלות-יקשה, עמדות מחופות, מבנים מגודרים ומהסני תחמושת, והיעד הדרומי, הנמוך והקטן יותר. בכל מתחם היו שבע מגדירות מוגדרות, דשת של בונקרים ומעברים תת-קרקעיים מחופרים ושליש הגנות של תעלות-יקשר חיקפיות, מוקפות בשדות ימוקשים ונדודות-יתיל. על מוצב תל-פeah'ר הגנה פלונית ח"ר סורית מגודז 187 עם יחידת תותחי נ"ט 57 מ"מ, שני תול"רים, שלשה מקלעים דו-קינויים וסוללה מרגמות 82 מ"מ. המוצב אף קיבל אשיסיון מכל המוצבים הסמוכים אליו: מוצבי זעורה ועינ-פיה מעליו (מזרחה), בורג'־ביביל, ח'ירבת־איסודה ותל-עוזיאת מתחתינו (מממערב).

על-פי התוכנית היה אמרו גדוֹד "בָּרֶק" לתקוף את המוצב מעופרונו, לאחר שעלה על "דרך הנפט" (ט.א.ב. ליין), עם שתי פלוגות: פלוגה א' אל ה"יעד הצפוני" ופלוגה ג' אל היעד הדרומי, כאשר פלוגה ב', הקענה יותר, תנועה במאסף הטור הממונה ותקוף בשלב שני את בורג'־ביביל.

המג"ד סא"ל מוסה קלין לא איפר את הדרך המובילה מעיראקiska אל "דרך הנפט", ובגלל אש סורית חזקה (אש נק"ל, מקלעים, מרגמות נ"ט וארטילריה) שפגעה בטור הממון לאורך כל שלב ה"תנועה אל היעד", החליט המג"ד בשעה 15.03 לשנות את תוכנית התקפה ולעלות על היעד מכיוון צפון־מערב. בחפ"ק המה"ט התקבל דיווח על מספר הנפגעים ההולך וגדל, על כליהרכב המשוריינים שנפצעו ונעצר, ועל החלטת המג"ד לשנות את תוכנית התקפה. למעשה, נפגשו או מעמדו כל תשעת הטנקים שלו אט זהל"מ גדוֹד "בָּרֶק" בדף אל היעד. לפחות ממחצית הזהל"מים נפצעו ונתקעו על "תוואי התחיטה", סדר התנועה השתבש, רשות הקשר הייתה עמוסה, ולוחמי גדוֹד "בָּרֶק" נאלצו לתקוף את מוצב תל-פeah'ר מלמטה לעמלה, ממזרח למזרחה, בכוחות קטנים ומפוצלים, בקרב משובש, מאולתר ועקוב מדם. קרב בו נהגו או נפצעו כמעט כל ה"קדקים" (מג"ד, סמג"ד, ק. אג"ם וכל המ"פיט), קרב שהוכרע בזבוקות אומץ־לבם, עקשנותם ודקותם של מפקדייהם המשנה, הסמלים, המ"כים והלוחמים הפושטים: נזויים מהם, ט' זה שיראו זיל וט' אפרים יצחקיאן זיל, קיבלו את צל"ש הרמ"כ"ל על לחימתם בתעלות תל-פeah'ר.

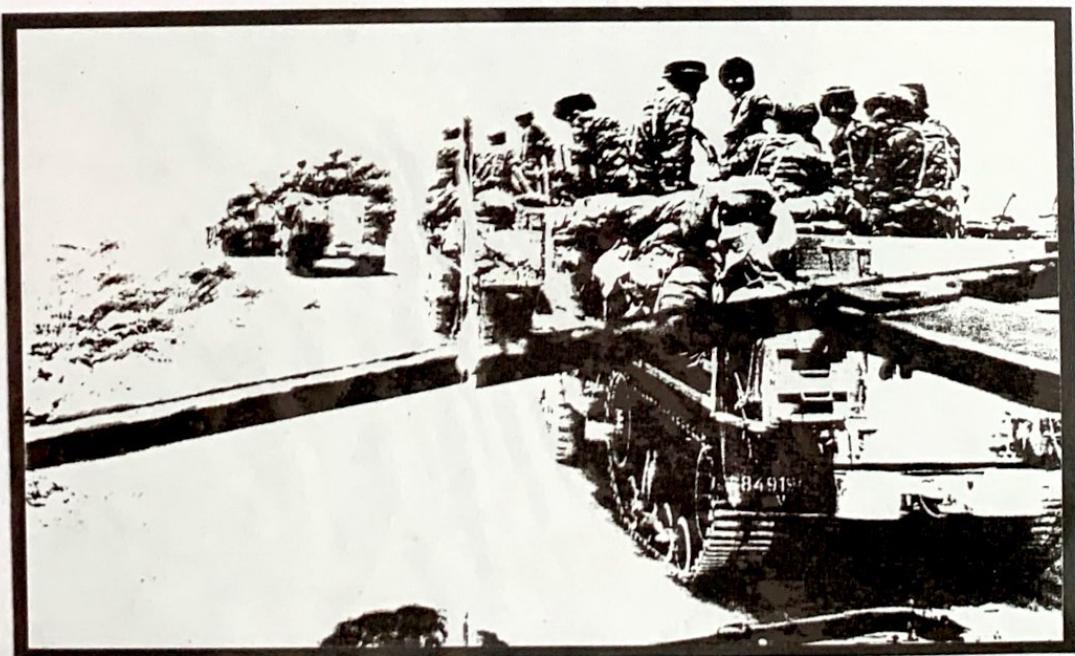
סיום הלחימה בקרבת תל-פeah'ר (9 ביוני 1967)

לאחר נפילת המג"ד החלו בוהות נספחים של גדוֹד "בָּרֶק" בנסיבות לאנגוף צפוני של המוצב במטרה להגיע ל"דרך הנפט" ולהשתתע על המוצב ממזרח למערב נ"ט החטופה מהמקורית. חיליל פלוגה ג' בפיקוד חסםג"ד והמ"ט נעו על גבי זהל"מיהם צפונה, לכיוון הבניאס, ועל על "דרך הנפט" באיגוף עמוק וגדול, וחיליל פלוגה ב' שנעו במאסף הטעוד הממונע, חזרו מכיבוש בורג'־ביביל ללא קרב, נעו אחריהם באיגוף צפוני יותר, והגיעו אל המוצב מעופרונו. אברחם סולוביין, סמ"פ ב', נודג בהתקערות בبنיסח לעיד הצפוני, ו"כוח שמיל" (סמ"פ א') הצלילה לחבוי ל"כוח אהרון" (מ"ט א') ביעד הדרומי, ויחדיו השלימו באוטו את טיהור היעד הדרומי. חמ"ט חבין ע"פ תדיותיהם מן הקרב הארי, כי מרבית מתקדי האבוחות נפצעו, וכי היעד הצפוני טרם נבבש, ועל כן החלווט בשעה 16.45 לוחטעל את פוך העתודה (פלס"ר וחפ"ק סמח"ט) בפיקוח סרנו רונקה אליו עז להשלמת הלחימה. באיגוף עמווק, מצד דרום, עלתה בוכו העתודה (טנק, חמישה זהל"מים ושני ג'יפים) על "דרך הנפט", הגיעו למוצב בשעה 17.30, ובקרבת פונית אל פונית השלים את ליהור היעד הצפוני, עד לשעה 20.20. 34 חיללים וקצינים נפלו בקרבת תל-פeah'ר.

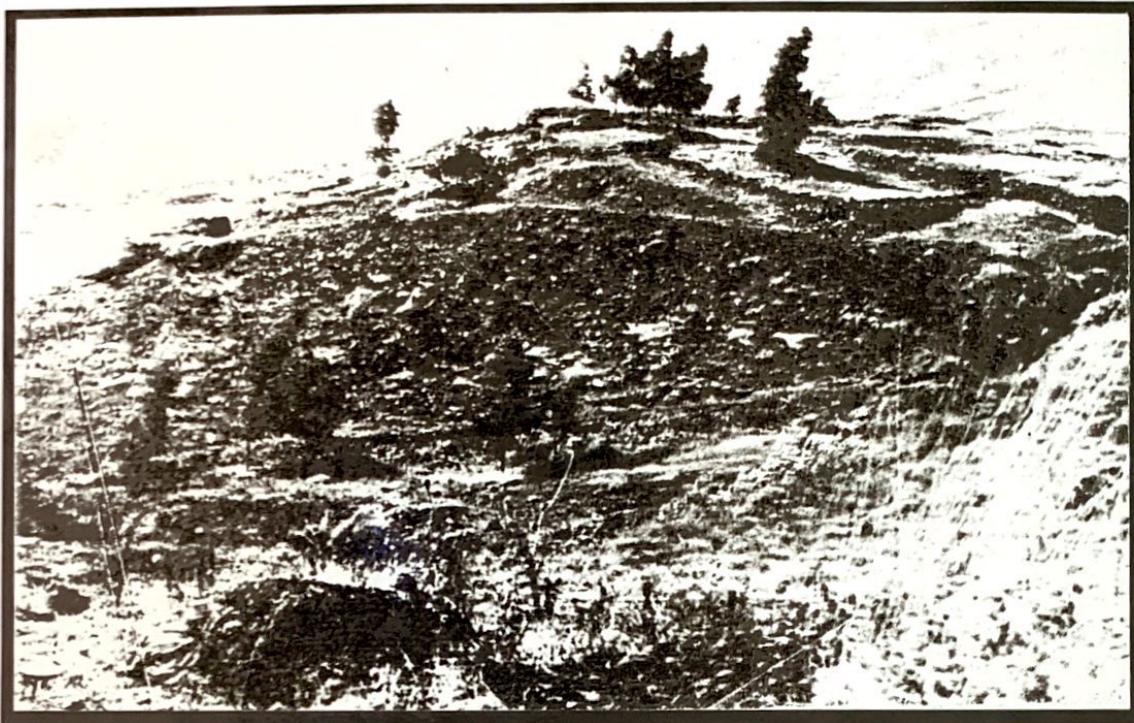
תדרוך מחי"ט

הטייפוס ליעד

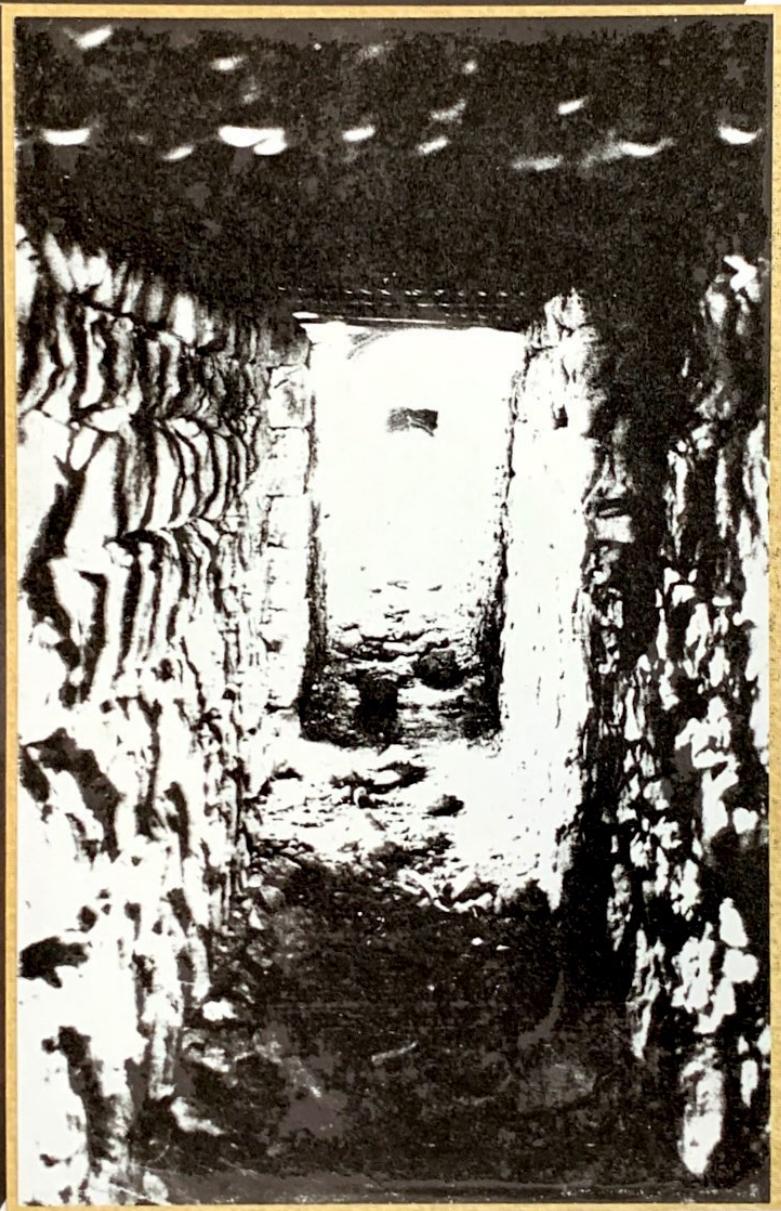
תל פאchar

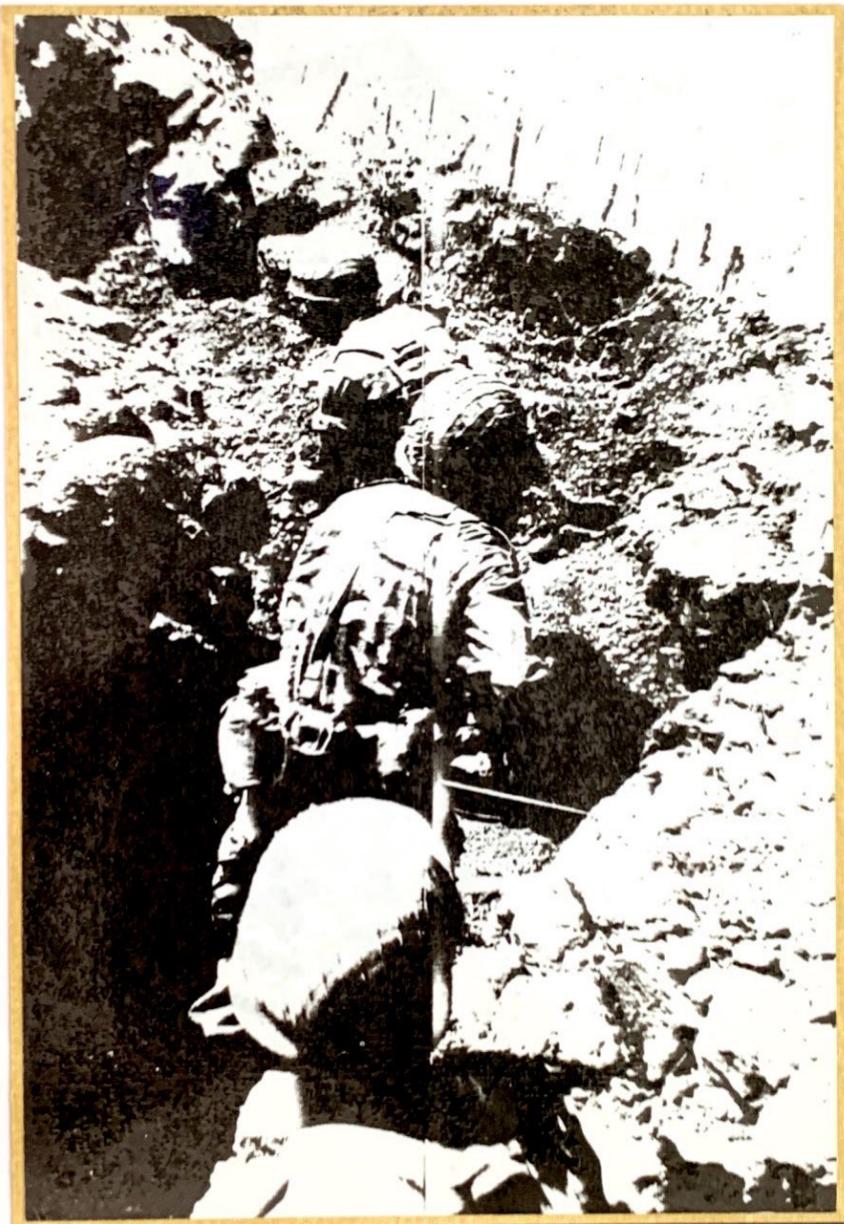
תיאור הקרב

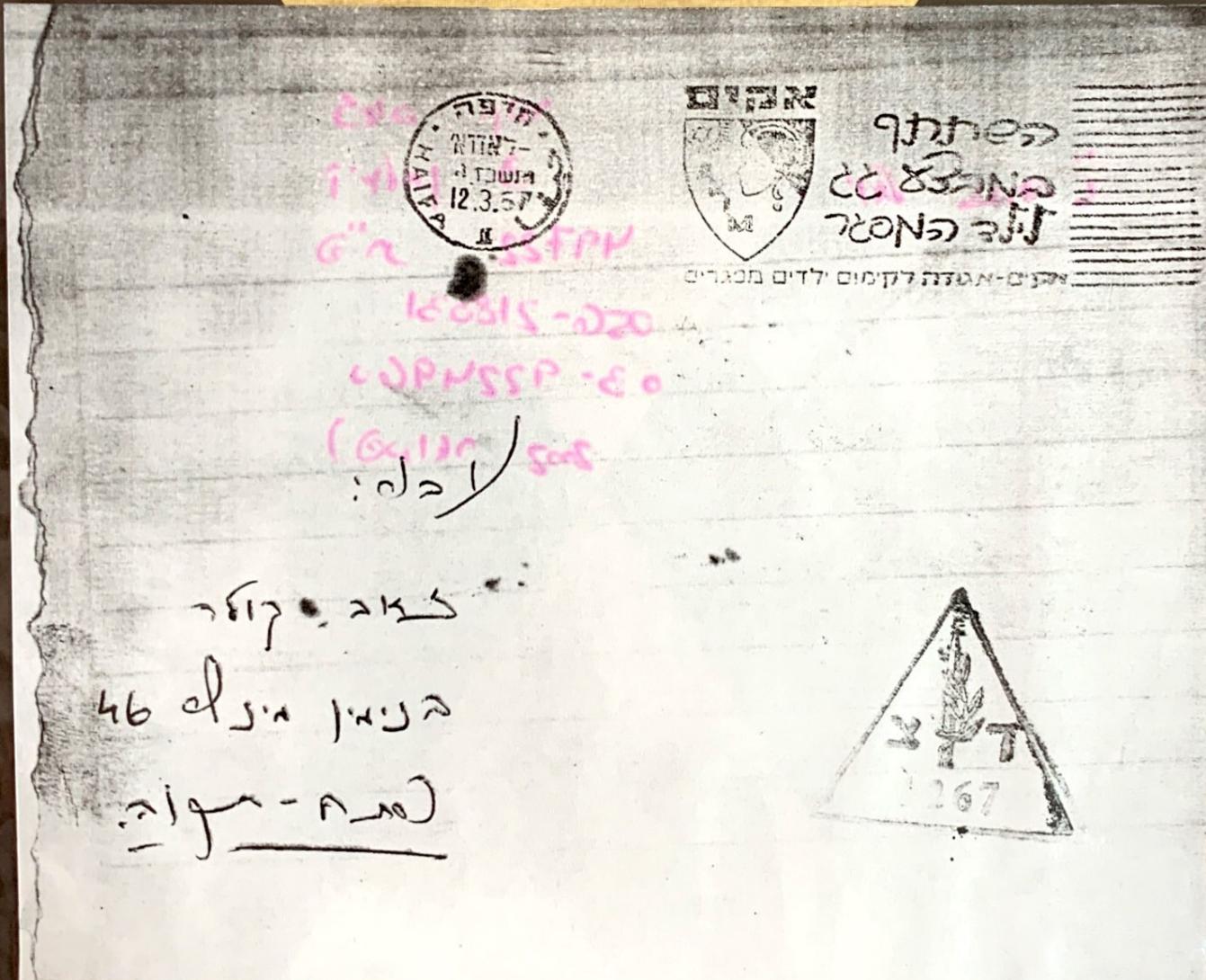
בונקר לוחמים

לוחמים בתעלות תל פאחר

מכtab שכתב יואל לחברו זאב בעת שירותתו הצבאי

10. III. 67.

جامعة، ٢٠١٨

הנתקן רפואת גנטיקה וALK

27.8.14

ולא נתקן איסון, אך מומלץ
לטפל באלט זיהוי סימני גנטיקה
הנתקן רפואת גנטיקה וALK

בנתקן רפואת גנטיקה וALK
במקרה קידום צדדי

הנתקן רפואת גנטיקה וALK

P.J.

966099

225 ✓K1.

✓K 2182 .3.3

.5.2.3

ער"ש יואל זבדי - קווים לדרכו

יואל ז"ל סימל בדמותו את התגלמות הצבר היהודי. קשה וזוקשה כלפי חוץ אך רך מאוד, רגish וטוב לב מבפנים. דמותו הינה דמות לירית, סנטימנטלית ורגישה. תוכנה עיקרית שבו הייתה העדינות. עדינות נפש ויושר עד כדי קצניות. כולם אומר לנו וטוהר מידות.

שירים היה נהוג לכתוב. בסתר, בחשאי, בשעות הקטנות של הלילה, הן בחופשות והן בתכפיות, וברביצה בקווים. דמותו קראה לשלו, והוא איינו מבין מדוע נשף הדם, מדוע רוצחים בני האדם איש את רעהו ונלחמים זה בזו. האס לא תיתכן האימרה התנכית,, איש תחת גפנו ואיש תחת תאנתנו". שאלות רבות היו לו, ולא באו על פתרונו: עוד בילדותו נתגלה יואל כנער אנטיליגנטי ביותר, עירני ופקח. השפעה רבה בעצב אישיותו ודמותו נודעה לסבו שהיה מורה ומומחה לפדגוגיה חינוכית ואף ניהל בית-ספר לילדים מפגרים. יואל העירץ את סבו ונוהג לשוחח עמו בחשיפות רבה. הסב חינך וגידל את יואל למסורת יהדותו טוביה. אין ספק שישוד ובסיס ביהדות קיבל יואל מסבו.

סדר ונקיון ודיקינות למופת אפיינו אותו מאוד. דמות טהורה שכולה שופעת טוב-לב ומוכנה תמיד לעזר ולחלוק עם האחרים את ידיעותיו ושמחותיו. תפקדו ותחביבו העיקריים היו התכתבות עם ארצות רבות, ובמסגרת זו היו לו חברות וברות לעט. כך שיפור הוא את ידיעותיו אוזות מקומות מרוחקים להם שאף להגיע. קשרו מאד לבית, לירום ולגילי.

למרות שלא היה בעל אמбиיציה צבאית ולא קווה לקריירה צבאית, שאף הוא לסייע את שרתו על הצד הטוב ביותר ולהמשיך למלמד. חלמו הגדול היה לנסוע לחו"ל, לראות עמים אחרים ולשנות במדינות שונות ולהכיר אורח חיים של זרים. שאף לבחור את דרכו בלבד, אלא עזרת ההורים, ולהשוך כסף כדי להשלים את לימודיו באוניברסיטה. כמו-כך שאף והשתוקק לעלות לירושלים העתיקה ולברך בכל אותן מקומות שבהן היו קדושים ויקרים לו. כאב וצער אותו הדבר שסביר לא זכה לראות את ירושלים השלמה (נפטר), והנה רצח הגורל ונס מיואל עצמו נמנע דבר זה. יואל לא זכה להנשים חלומו ולעלות לירושלים ולסירות בכל המקומות הקדושים. אפילו לא זכה לקבל במזו ידיו את תעוזת הבגרות שכח עמל והקדים מענה. פתיל חייו נקף באמצעות והוא באביב ימי, במלוא פריחתו ולבולבו.

מלים נעות בפיו כאשר אנו רואים עץ פורה שננדע בטרם זמנו. אנו רואים את מעשיך, אלוהים, ושואלים — למה? מה הולכים תמיד הטוביים ולמה נגידעים עצים פורחים ומלבלבים בטרם זמנים?!!

יהי זכרך ברוך!!!

צבא הגנה לישראל
ח'י'ס 3.8.2011 מילאך
ו' כס'י'ן ג'ון

۳۷۰

נְאָמֵן

כלה-ירקון יפה הַת

נְשָׂאֵת יְמִינָה!

הוּא וְהַמִּזְבֵּחַ כָּל־עֲשָׂר

966099 תמיון דיבר עירוני נס ציונה 61000

١٣- جمیع افراد رہنمائی کے لئے مدد و معاونت فراہم کرے گے۔

٦٧ ١١٢ ٩ ٦٥٨ ١١٨ ٣ ٣٤٨ ٣ ١٦٣ ٣ ٦٣

תְּבִיבָה מֵאַתְּ שָׁנָה וְעַל-עַלְמָה כְּבָשָׂר וְבָשָׂר

רְפָאָת אַקְדִּית כִּי שְׁמַעְנָה נָפָר בְּנֵי חַיִּים .

רְאֵתָה מִלְּמַדְתָּךְ כִּי כָּלֶב שְׁפָטָה וְגַנְעָבָה

אנו מודים לך ג'ון קולין, מיליטר פלטפורם, וברוך הוא י'ך

500 גזבָּה אֶלְעָמֵד שְׁנַתִּים שְׁנַתִּים גַּם

אלה נסיגת הדריך רכוב בלבבך ולבבך רכוב

ج. ج. الـ ۲۰۰۰

५० अंगारा विजय विजय

18th May 1983. 28°N. 105°E.

פִּיכְלָה נִידָּה מִצְבֵּחַ גְּרֹעָד אֶתְנָה וְאֶתְנָה

98

卷之三

نہیں کوئی

91/1 סטודיו^ו
(1/100) 5/61

לדכוותו של יואל זבדי כופי חבר

יואל היה אחד החילימ הטוביים בפלוגה, תמיד אהב לשם זה ולא ידע עצב כל זמן שהכרתו. תמיד סיפר לי כל מה שעשה לפני בואו לצבא. הוא תמיד אהב לעזור לחבריו בכל מצוקה ואף פעם, לא שמעתי על כל הפרעה מצדו. ישבתי אותו יחד בקו בירושלים ותמיד ישב ולמד לקרהת הבחינות שעמדו לפניו, הוא רצה ללמוד באוניברסיטה ואני תמיד אמרתי לו, כי חבל על הזמו שלך, והוא היה אומר לי: „עוד נראה למי יהיה יותר טוב בעתיד“...

כל פעם שהטילו עליו משימה ביצע אותה על הצד הטוב ביותר. לפני הקרב תמיד חשב על הביצוע שעמד לפניו.

הוא נלחם והסתער והיה תמיד צמוד למשימה עד שנפל כגיבור. הוריו היו באים אליו לעמלה ושותאים איך יואל? תמיד עניתי להם שאני מחבב אותו. ביום שנפל, חבריו היו מודים מילא, וחיווך לא ראיתי על פניו המשך כמה ימים. הוא נפל באחד המוצבים הקשים שהטילו על הפלוגה, תל-פачר.

לפני עלייתנו לרמה הודיעו ברדיו שسورיה, מסכימה לחותם על שביתת נשק. ישב הוא וכל חבריו ודברו ביניהם. והוא אמר: „אני מתבונש לעבר ברוחב אם אנחנו חיליל, גולני לא נלחם“. והנה הגיע יום הגאולה, ויואל זבדי ז"ל, נפל, הוא נפל כגיבור, על האדמה שנכבה. בזכותו ובזכות חבריו לנשק, ובזכות כל הגיבורים שנלחמו למען המולדת.

תהי נשמתו קרורה בצרור החיים!!!

חברים נספרים

לא איש קרובות היה. ממש חייו הקצרים לא היו המאבק והתחרות האלימה מקובלים עליו. העדיף והקפיד לנוהג בדרכי נועם, בבת שחוק, על פי צווי מצפונו. צנווע היה. נחבא אל הכלים, שקווע בעולמו הפנימי אשר נסתור היה מאתנו, ואך שמצ' ממנו זכינו לגלות מקטיע כתבים שראו אויר רק לאחר נפילתו. אין לדעת אם צו הגורל הוא, או אולי שחוק הגורל כי דוקא הוא, שרחק מגנווי הצבאות וסלד מבטווי אלימות, דוקא הוא נקלע אל היחידה הקרבנית הקשה המחווספת והקשהה — חטיבת גולני. העולם הזר המוזר של חי הצבא העמיד בפניו אתגר, בהיותו שונה ומונגד לכל מה שאVIN את דרך חייו עד אותה עת, אתגר אשר עמד בו.

אננו, אשר ליוינו אותו בשנות התבגרותו ובעבד התלבטויותיו, כמעט ולא זכינו לראותו בברותו, באישיותו המגבשת והמעוצבת. ואולי בעצם נפילתו נתגלו בו כל מרכיבי אשיותו כפי שעוצבה בחיוו הקצרים: האנושיות, ההקרבה, הרצון לעוזר, יחד עם ההעה וההתגברות על מכשול הפחד. בעיצומו של הקרב המר לכיבוש תל-פאחר, בהחלכו לעוזרת מפקד מחלקתו הפצuous, נפגע גם הוא ואייננו.

חברים

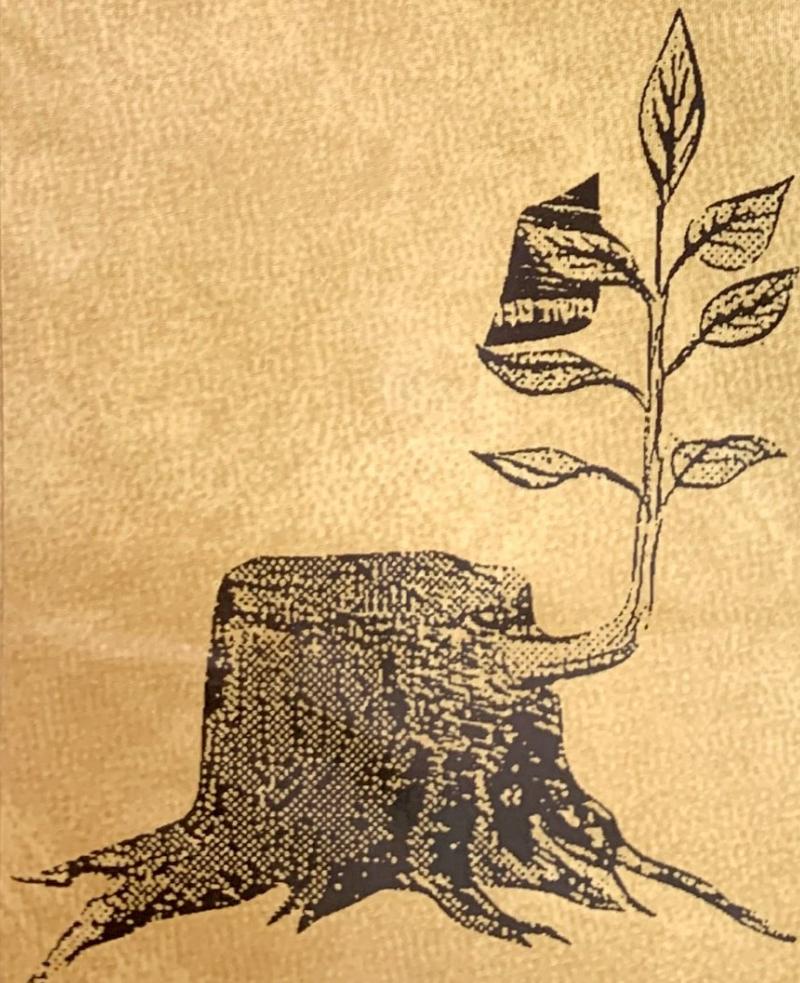

כובתב נוחברתו הירושלמית ברמלה עם הוודעת האסון

למשפחה, עם כל בית ישראל תנחמו !

הפצע שנפער עזין לא הגליד. להיפך עודנו שותת דם ! אכן קשה להשלים עם העובדה, אולם המציאות הקודרת ניצבת לנגד עינינו. הן תמול שלשות צחקנו ייחדי, ייחדי ישבנו, שתקנו וחשבנו והיום — חושך בעיניים.

אוצר המיללים שקיים לא יספיק לי להעלות ולבטאת כאבי הנורא על גבי הניר. אבלכם קשה מנסה הוא וכן אף אבלי שלי ולא לשוא הדבר כי יש על מה להתאבל ויש על מה להזדעזע, על אדם נחדר ויקר כל-כך כפי שהכרתינו, שאיננו !!!

מכתבו האחרון של יואל

המכתב האחרון...

8.6.67

אבא ואמא היקרים שלום רב,

שמחתי מאוד לקבל אתמול את מכתבכם ולשמעו שאצלכם הכל בסדר
ושכלכם מרגשימים בטוב. אף אצלי הכל כשרה ואני מרגש מצין.
איך עברו عليיכם שלושת הימים האחרונים? אני מקווה שלא הוטרדתם
במיוחד ע"י אזעקות למייניהו, ואני מניה שהחחים אצלכם נמשכו
במהלכם הרגיל.

אני מקווה שעכשיו יוכל להתראות בקרוב ולנסוע יחד לביקור בירושלים
העתיקה ובכל שאר המקומות הקדושים, שמילdot חלמתי לנסוע
ולבקרים. רק דבר אחד מצערני עד מאד והוא שבסא לא זכה להגעה
לרגע גדול ונשגב זה. הוא תמיד חלם שיום אחד יוכל לנסוע אליו לבקר
בכל אותן מקומות שהם שוב שלנו. הוא תמיד אמר שיום אחד יוכל
לבקר בכל המקומות הללו. חבל שהוא איננו ואני יכול לבוא אליו
לטיול.

שמחתי לקבל את שורתה של גילי ולשמעו על כל חיותיה הגדלות
במלחמה זו. אני מקווה שהיא מרגישה טוב. מה נשמע אצל יורם?
מסרו ד"ש חם לגילי ולירם, וד"ש חם ומיחד לסתתא.
אסיים להיום, בתקוה להתראות בקרוב ולשמעו מכם.

ניסיונות,
יואל.

אם תסע לתל פאחים
בדרכ לא דרך
בין גושים נוצצים
של בזלת

כאן שמונה טנקים על
נשארו שלושה
תחת אש מפלסים
להם דרך גישה
כאן עקבנו בדרכ בדרכ קשה
כאן הפגזנו באש גהנום מהרישה
מעלינו חומה של בטון חמושה.

אם תבוא לתל פאחר
את גולני תזכיר
גדור ברק כל חיל כמו אלף.
כי שבע השעות של אותו יום קרבי
לא ישכח מפקד את תריסר לוחמיו
שהחרפו את נפשם על כבוש המוצב
לא ישכח אף חיל את רعيו מפקדיו
כי היום הוא חייב לנופלים את חייו.

אם תראה את תל פאחר
במרומי הרים
שם הרוח עזה ומיללת.
על גדר מוקשים היה בגוף נשב
לרעיו הוא קרא לעבר מעליו
از פנים אל פנים
התנהל הקרבי
עד אשר טוהרנו כל עמדה ומוצב
מפקדו של הגדור כאן נתן את חייו.

אל תשכח את תל פאחר
בדרכך לא דרך
בין גושים נוצצים
של בזלת...

20.6.07
אהרון ורדי
40 שנה לקרב תל פאchar

"תל הגיבורים"

משפחות שכנות, לוחמים ותיקים וצעירים בעבר ובהווה ואורחים יקרים.

המקום בו אנו נמצאים ומהלכי הקרב על **תל הגיבורים** זהה, ידועים ומוכרים. התעלות והבונקרים המבוצרם מספרים את אשר אירע כאן במלחמה.

היום, לאחר 40 שנה, שוב נפגשים הלוחמים והמשפחות השכנות, נזקרים, כوابים וმתרגשים כאשר פוגשים חברים בקרב.

בעמדי כאן היום לפניכם, **בשם הלוחמים**, גיבורי גדוד 12 בחטיבת גולני, לוחמים שנאבקו וחרפו נפשם, לוחמים שנפצעו ואלה שזכו לראות את השלמת המשימה. נזקור ונאמץ אל ליבנו את לוחמי השריון, הסיירת, מפקדים מהחטיבה שלקחו חלק בכיבוש התל.

בשם הלוחמים והגיבורים האלה אומר:

למדנו מאבותינו המייסדים וראינו את מאבקה של המדינה על קיומה ועצמותה לאורך השנים. ידעו שבל עשור, נקרים מיטב בניה לעת מב奸 לשמר על המולדת.

ואז, בשנת שישים ושבע שוב אימנו על קיומו. המצרים ריכזו כוחות בדרום, הירדנים העבירו צבא לירושלים והسورים הפגיזו את יישובי אצבע הגליל.

הקרבות מתחילה, סיני נכבשת, ירושלים בידיינו, אך אנו, לוחמי גולני, עוד לא תרמו את חלקנו. חולף עודليل בצפיה דרכה לקבלת הוראה. והנה עם עלות השחר הגעה הפוקדה לעלות לרמה. שעון המלחמה עברונו החל לתקתק. לוחמי הגודוד מתיצבים אל מול המשימה אחוזי הטרגשות מצד אחד ומנגד, דרכים וمتוכם לקרה הבאות. התארגנו על צידנו, עליינו על החולאים ושעתנו לנוקדות היערכות ליציאה בקרב.

ברגעים המעתים שעברנו בקרית שמונה ותושבים נופפו בידיהם להצלחתנו, עסיק כל אחד מאננו בשינוי תפקידו, בשחזור התוכניות ובנהניות מפקדיו.

לקראת חציית הגבול אנו רואים את מטוסנו מפציצים את התל המבוצר זה אחר זה, מרוגמות ה 120 מ"מ מרכבות את היעד, הטנקים נכנסים, המג"ד והגדוד כולם בעקבותיו.

ילדים היינו, כמעט בגיל המדינה, ללא כל ניסיון קרבוי, וכעת אנחנו בתודח האש בקרב הענקים, יורים علينا מכל הכוונות, פגזי טנקים מתנפצים, ארטילריה ונשך שטוח מסלול פוגעים בנו, אבל אנו המצוידים בנשק הנחישות מתעקשים להתקדם לביצוע המשימה. עוד כברתת דרך ואנו בתוואי הטעיה, חיילינו נפגעים ונפציעים אך ממשיכים. ואז לפטע התוכנית משתנה, המג"ד דוחר צפונה ואנחנו בכוחות חסרים אחריו, תמיד אחריו.

מטפלים תוך כדי תנועה בפצעים ובודקים מי הצליח להגיע למרגלות התל המבוצר לקראת כיבושו. זהו רגע קרייטי של היתעלות רוח הלוחם על כל כלי נשך עשוי מפלדה. הדחף לעלות על היעד מלמטה למעלה, כך באמצע היום בשטח חשוף לאויב, עם רביע מהלוחמים כפי שתוכנו, רק רוח הלוחם, הדבקות והנכונות להקריב הכלול, יכולים לעשות כן.

בלא מORA ופחד עולים הלוחמים במעלה התל, חלקם שוכבים על הגדרות כשר חי כי כדי שהחוכות יוכל להיכנס לתעלות. מעט זמן חולף וביעד הדרומי והטל הצפוני מתנהלים קרבות מרים וקשיים של קבוצות לוחמים קטנות ואף חיילים בודדים, שלעתים לא מבינים את המערכת כולה אבל יודעים את תפקידם ונלחמים זה לצד זה. עוד קטע נכבש ועוד בונקר הושמד. ואז מזורה ומצפון מגיעות תגבורות של לוחמים שעדי לא מזמן נלחמו בשטח ההשמדה וטיפלו בפצעים, התארגנו מחדש ועלו על מנת לסייע לכיבוש היעד כולם.

ריח אבק שריפה, פגזים וצדורים לכל עבר, שלוש שעות של קרבי עיקש של קבוצות קטנות של לוחמים ומפקדים צעירים. לחימת פנים אל פנים של בודדים שלא הרפו, עוד מאמץ ועוד כאב ובשעה שש היעד נכבש והיה בידינו.

אספנו את מתנו ופצעינו, חברים, מפקדים וחילילים. הלב נחמצ, העצב משתלט. רק קבלת פקודה חדשה להמשך המשימה הבאה, החזירה אותנו למציאות שעוד חיכתה לנו בהמשך המלחמה.

אין די במילים ספורות לתאר ולסכם את המערכת.

היו לנו מטוסים והיו לנו טנקים, היו לנו זחל"מים ונשך וארטילריה, היו לנו טכניות קרב וימי תרגול אבל בסופו של יום נחרטו כאן, על תל הגיבורים הזה, סמלי הדבקות במטרה, אומץ הלב, רוח הלוחם וההקרבה. גילויי האומץ הכריעו את המערכת.

שמות הנופלים חקוקים כאן בתל ובמורשת הקרב ורבים היו הם. אך תרומתו של המפקד היישר כמכרעת בכל מערכת היא עדות הנצחון, אזכור ואומר בשם הלוחמים כי, בראש הכוח עמד מחנק, חבר, מפקד נערץ משכמו ומעלה - מוסה קלין. סמכנו והלכנו אחריו ונלחמנו בהשראתו.

במלחמה זו מפקדים הלו בראש וחילילים ניצחו את הקרב.

כלוחמים ותיקים נשיא עצה אחת לצעירים המגינים היום על החומה, ראו מעשינו, אמכו את הנכוון ותקנו את אשר טעון תיקון, אבל תמיד תדעו כי זו שעתכם, על הבית הלאומי ועל נצח ישראל הנכם מופקדים.

נזכיר את לוחמינו שנפלו בקרב ונצורך את נשמתם בצרור החיים.